

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.342/2017/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a Budai Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Budai Zoltán ügyvéd) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek - a Dr. Barna Péter ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (címe) I. rendű, a személyesen eljáró II.rendű alperes neve (címe) II. rendű, a Dr. Perédi Tamás ügyvéd (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (címe) III. rendű és a IV.rendű alperes neve (címe) IV. rendű alperesek ellen szerződés létre nem jöttének megállapítása iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 21.P.20.359/2016/15. számú - 19. sorszám alatt kiegészített - ítélete ellen a felperes részéről 16. és 18. sorszámok alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a III. és IV. rendű alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) forint másodfokú perkoltséget.

Megállapítja, hogy 400 000 (Négyszázezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állam visel.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes és a II. rendű alperes, mint adósok, továbbá a III. és a IV. rendű alperesek, mint hitelezők 2008. április 30. napján kölcsönszerződést kötöttek, amelyet **dr. M. M.** közjegyző közjegyzői okiratba foglalt. A kölcsönszerződés alapján a III. és a IV. rendű alperesek egyetemleges kötelezték magukat arra, hogy az adósok részére 5 000 000 Ft svájci frankban nyilvántartott kölcsönt folyósítanak hitelkiváltási célra, az adósok pedig azt vállalták, hogy a kölcsönösszeget - a megállapodásban részletesen szabályozott módon - 180 hónap alatt havi részletekben fizetik vissza a III. és a IV. rendű alperesek részére azzal, hogy az induló ügyleti kamat évi 4,950 %, a kezelési költség évi 2,040 %, az induló teljes hiteldíjmutató (THM) pedig 8,6 %. A szerződő felek az adósok fizetési kötelezettségének biztosítására jelzálogjogot alapítottak a III. rendű alperes javára az **X** belterület **x1** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanon.

A kölcsönszerződést tartalmazó közjegyzői okiratot a III. és a IV. rendű alperesek nevében **B-né H. E.** és **K. L-né** írták alá, akik a közjegyzői okirat szerint a IV. rendű alperest a

cégkivonattal igazolt együttes cégjegyzési jogosultságuk, a III. rendű alperest pedig a közjegyzői okirat 1. és 2. számú mellékletét képező meghatalmazások alapján képviselték, amelyeket a szerződéskötéskor eljáró közjegyző-helyettes megvizsgált és rendben lévőnek talált. A közjegyzői okirat tartalmazta azt is, hogy a közjegyző-helyettes az okiratot a felek nyilatkozata alapján készítette el, felhasználva az általuk rendelkezésre bocsátott írásbeli tervezetet is, azt előttük felolvasta, annak tartalmát elmagyarázta, a jelenlévők pedig kijelentették, hogy az okirat tartalma a valóságos ügyleti akaratuknak, jognyilatkozataiknak megfelel és azt saját kezű aláírásukkal látták el. A közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés V.4. pontja szerint az adósok kijelentették azt is, hogy a hitelezők általános üzletszabályzatát és a devizában nyilvántartott lakáscélú és jelzálog típusú hitelekéről szóló üzletszabályzatát kézhez kapták, az abban foglaltakat megértették, megismerték és magukra nézve kötelezőnek fogadták el.

A III. és a IV. rendű alperesek a kölcsönösszeg folyósítására irányuló kötelezettségüknek eleget tettek, a felperes és a II. rendű alperes pedig a kölcsön törlesztő részleteit 2012-ig a közjegyzői okiratba foglalt szerződésnek megfelelően teljesítették, ezen időpontot követően azonban hátralékuk keletkezett, ezért a III. és a IV. rendű alperesek a kölcsönszerződést felmondták és a szerződésből eredő követelésüket 2013. január 16. napján az I. rendű alperesre engedményezték, amelyről az adósokat is értesítették.

A IV. rendű alperes által képviselt III. rendű alperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben (DH1 törvény) rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (DH2 törvény) alapján elszámolt a felperessel, az elszámolás felülvizsgálatnak minősül, a tisztességtelenül felszámított összeg jóváírása megtörtént.

A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a kölcsönszerződés elsődlegesen nem jött létre, másodlagosan érvénytelen. Kifejtette, hogy a megállapodás azért nem jött létre, mert az azt tartalmazó közjegyzői okiratban nincsenek feltüntetve a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 3. számú mellékletének I/2. pontjában foglalt azonosító adatok, a hitelezők nevében aláíró személyeknek nem volt képviseleti jogosultsága a III. és a IV. rendű alperesek felé, a közjegyzői okirathoz nem került csatolásra a képviseleti jogot alátámasztó két meghatalmazás, a közjegyző a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Ktv.) szerződéskötéskor hatályos 120. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján nem győződött meg a hitelezők ügyletkötési képességéről, a közjegyzői okiratból nem derül ki, hogy melyik hitelező milyen összegű kölcsönt folyósított, és a szerződés olyan befektetési elemekre is kiterjed, amelyekben a felek nem állapodtak meg. Jogkövetkezményként mindkét keresetében csupán azt kérte, hogy a bíróság törölje az **X** belterület **x1** helyrajzi szám alatt nyilvántartott ingatlanról a III. rendű alperes jelzálogjogát, valamint a javára bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalmat.

A felperes keresettel kérte az I. rendű, valamint a III. és a IV. rendű alperesek között létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítását is, figyelemmel arra, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, vagy érvénytelen. A keresete annak

megállapítására is kiterjedt, hogy a DH2 törvény alapján készített elszámolás nem létezik, azt ugyanis a III. rendű alperes nevében eljáró IV. rendű alperes nem írta alá, és ahhoz nem csatolta a III. rendű alperestől kapott meghatalmazását sem.

Az I., a III. és a IV. rendű alperesek a keresetek elutasítását kérték, a II. rendű alperes a keresetek teljesítését nem ellenezte.

Az elsőfokú bíróság az utóbb kiegészített ítéletével a keresetet elutasította, kötelezte a felperest az I. rendű alperes részére 317 500 Ft, a III. és a IV. rendű alperesek, mint egyetemleges jogosultak részére pedig 250 000 Ft perköltség megfizetésére, továbbá megállapította, hogy 294 000 Ft le nem rótt illetéket az állam visel.

A határozatának indoklásában kifejtette, hogy a szerződő felek között a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 523. §-a (1) bekezdésének megfelelő kölcsönszerződés jött létre, a megállapodást tartalmazó közjegyzői okiratot ugyanis az adósok és a hitelezők is szabályszerű módon írták alá. Megállapította, hogy a közjegyző a Ktv. 120. §-a (1) bekezdésének a) pontjában foglalt kötelezettségét teljesítette, hiszen magából az okiratból is kitűnik, hogy meggyőződött a III. és a IV. rendű alperes nevében eljáró személyek képviseleti jogosultságáról. Az a körülmény, hogy a közjegyzői okirat kiadmányaihoz nem fűzték hozzá a közjegyző-helyettes által ellenőrzött meghatalmazásokat, nem jelenti azt, hogy a szerződés nem jött létre. Rámutatott, hogy a Hpt. 3. számú mellékletének I/2. pontjában foglalt azonosító adatok a közjegyzői okiratban fellelhetőek, a szerződés létrejöttét ugyanakkor ezen adatok hiánya sem akadályozta volna meg. Utalt arra is, hogy a felperes a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 195. §-ának (1) bekezdése alapján a közjegyzői okirattal, mint közokirattal szemben nem ajánlott fel bizonyítást, így a Pp. 3. §-ának (3) bekezdése alapján adott bírói tájékoztatás ellenére sem igazolta, hogy a szerződő felek között nem volt konszenzus. Azt ugyanakkor, hogy a felek szerződési akarata egyező volt, a hitelkérelmi dokumentáció, valamint az a tény is alátámasztotta, hogy a hitelezők a kölcsönösszeget folyósították, az adósok pedig a törlesztési kötelezettségüknek éveken át eleget tettek. Erre tekintettel elutasította a felperes kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítására irányuló elsődleges keresetét.

A kölcsönszerződés érvénytelensége iránt előterjesztett másodlagos kereset tekintetében kifejtette, hogy a felperes bírói felhívásra sem terjesztett elő a DH2 törvény 37. §-a (1) bekezdésének megfelelő kérelmet az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása iránt, ezért a DH2 törvény 37. §-ának (2) bekezdése alapján úgy tekintette, hogy e kereseti kérelmét a felperes nem tartja fenn. A felperes azon keresete tekintetében, amely annak megállapítására irányult, hogy a DH2 törvény alapján készített elszámolás nem létezik, arra az álláspontja helyezkedett, hogy az a Pp. 123. §-ában foglalt feltételeknek nem felel meg, ezért alaptalan. A felperes engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresete kapcsán pedig rámutatott arra, hogy a felperesnek hiányzik a keresethetőségi joga, az engedményezési megállapodás érvényességét ugyanis az adós nem vitathatja, ezért ezt a keresetet is elutasította. A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pervesztes felperest kötelezte az I., a III. és a IV. rendű alperesek 5 000 000 Ft pertárgyérték alapján

megállapított jogi képviselői munkadíjból álló perköltségének megfizetésére, megállapította ugyanakkor, hogy a költségmentes felperes helyett a le nem rótt illetéket az állam viseli.

A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének keresete szerint történő megváltoztatását, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte.

A kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítása iránti elsődleges keresete tekintetében arra hivatkozott, hogy a Ktv. 132. §-ának (2) bekezdése alapján a III. és a IV. rendű alperesek nevében eljáró természetes személyek képviseleti jogát igazoló meghatalmazást a közjegyzői okirathoz kellett volna csatolni, csakúgy, mint azt a meghatalmazást, amely alapján a IV. rendű alperes jogosult volt szerződést kötni a III. rendű alperes nevében. Állította, hogy ennek hiányában a kölcsönszerződés nem jött létre, hiszen a közjegyző a hitelezők ügyleti akaratáról nem győződhetett meg, így a közjegyzői okirat a Ktv. 121. §-a alapján nem bír joghatással. Rámutatott, hogy a IV. rendű alperes cégkivonata önmagában nem volt elegendő annak igazolására, hogy a hitelezők nevében eljáró két természetes személy jogosult a IV. rendű alperes képviseletére, a cégkivonat nem tartalmazza ugyanis azt, hogy e természetes személyek kivel gyakorolhatják a IV. rendű alperes tekintetében fennálló együttes cégjegyzési jogukat. Utalt arra is, hogy az álképviselő szabályai a per során nem alkalmazhatóak. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződés a Hpt. 3. számú mellékletének I/2. pontjában foglalt azonosító adatok hiányában sem jöhetett létre, ezeket az adatokat a közjegyzői okirat nem tartalmazza. Rámutatott, hogy a felek között azért sem volt konszenzus, mert a megállapodás olyan befektetési elemekre is kiterjedt, amelyben a felek nem állapodtak meg.

A kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti másodlagos keresete tekintetében állította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 212. §-ának - helyesen a Pp. 213. §-ának - (1) bekezdését, hiszen ezt a keresetet nem bírálta el. Utalt arra, hogy a felperes korábbi jogi képviselőjének meghatalmazása az ügyvédi kamarai tagság felfüggesztése folytán megszűnt, ezért az elsőfokú bíróság DH2 törvény 37. §-ának (1) bekezdésére alapított felhívása nem volt szabályos. Állította, hogy az elsőfokú bíróságnak külön végzést kellett volna hoznia arról a döntéséről, hogy az érvénytelenségi kereseteket nem bírálja el, az, hogy minderről az idéző végzésben tájékoztatta a feleket, szintén nem volt jogszerű. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem bírálta el a DH2 törvény alapján készített elszámolás nem létezésének, és az engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseteit. Kifejtette, hogy a IV. rendű alperes szabályszerű aláírásának, és a III. rendű alperestől származó meghatalmazásának hiányában az elszámolás nem létezik, így a per egyébként sem tartozik a DH törvények hatálya alá.

Az I. és a II. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő, a III. és a IV. rendű alperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai alapján történő helybenhagyását kérték.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket feltárta, a tényállást a bizonyítékok okszerű és logikus mérlegelésével, helyesen állapította meg, abból helytálló jogi következtetésre jutott, az általa kifejtettekkel az ítéletábra egyetért.

A fellebbezés tükrében kiemeli, hogy a felperes alappal nem hivatkozhatott arra, hogy a kölcsönszerződés a III. és a IV. rendű alperesek nevében szerződést kötő személyek képviseleti jogának hiánya, vagy a képviseleti jog igazolásának hiányosságai miatt nem jött létre. A Szegedi Ítéletábra a Gf.II.30.331/2015/4. szám alatt meghozott ítéletében kifejtette ugyanis, hogy „...a képviselő közreműködésével kötött szerződés létrejöttének, illetve érvényességének nem feltétele, hogy a képviselő a másik szerződő fél felé igazolja a képviseleti jogosultságát. A képviselőként eljáró személy képviseleti jogosultságának hiányára és ennek következtében a szerződés létre nem jöttére a képviselt személy hivatkozhat, hiszen az ő jogait érintheti az, hogy esetlegesen olyan szerződés alapján kell teljesítenie, amelyet nem ő és nem is a képviseletére jogosult személy kötött. A másik szerződő fél jogait, törvényes érdekeit nem érintheti hátrányosan, ha a képviselt elismeri az ő képviseletében fellépő személy képviseleti jogosultságát, érdeksérelmet az ellenkezője jelenthetne számára. Ezért - jogvédelmi érdek hiányában - nincs keresetösségi joga arra, hogy ez okból kérje a szerződés érvénytelenségének, vagy létre nem jöttének megállapítását. Mindebből következően nem az sérti a Ptk. alapelveit, hogy az alperes munkavállalója nem igazolta a szerződéskötéskor a képviseleti jogát a felperes felé, sokkal inkább az, hogy a felperes erre hivatkozva kíván szabadulni az utóbb megbánt szerződéstől, illetve az őt terhelő kötelezettségek teljesítése alól. Ez az, ami sérti a rendeltetésszerű és jóhiszemű joggyakorlás Ptk. 4. §-ának (1) bekezdése szerinti követelményét.”

A felperes kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítása iránti elsődleges keresete ugyanakkor érdemben sem volt alapos. A szerződés létrejötte körében a Ptk. 205. §-ának (1) és (2) bekezdései alapján kizárólag az bírt jelentőséggel, hogy a felek között volt-e konszenzus, azaz megállapodtak-e a kölcsönszerződés létrejöttéhez szükséges kérdésekben. Az ugyanakkor, hogy a felek a kölcsönös és egybehangzó ügyleti akaratukat milyen formában: a Ptk. 216. §-ának (1) bekezdése alapján szóban, írásban vagy ráutaló magatartással fejezték-e ki, a szerződés létrejöttének szempontjából irreleváns volt, a szerződésre előírt alakísági követelmények megsértése ugyanis nem akadályozza meg a szerződés létrejöttét, legfeljebb a létrejött szerződés érvénytelenségét eredményezheti (Ptk. 217. §-ának (1) és (2) bekezdései). Márpedig azt a tényt, hogy a közjegyzői okiratban foglalt megállapodást nemcsak az okiratot nem vitásan szabályszerűen aláíró adósok, hanem a hitelezők is elfogadták, egyértelműen igazolja az, hogy a hitelezők az általuk vállalt kölcsönösséget a közjegyzői okiratnak megfelelően folyósították az adósok részére, e ráutaló magatartással tehát egyértelműen kifejezésre juttatták azt, hogy a közjegyzői okiratban foglalt megállapodást magukra nézve kötelezőnek ismerik el, függetlenül attól, hogy a nevükben aláíró természetes személyek képviseleti joga a közjegyzői okirat aláírásakor fennállt-e vagy nem. Ennek tükrében a szerződés létrejötte szempontjából teljesen jelentéktelen volt az, hogy a szerződéskötéskor eljáró közjegyző-helyettes megvizsgálta-e a hitelezők nevében megjelent személyek képviseleti jogát, a fellebbezésben hivatkozott meghatalmazásokat csatolták-e a közjegyzői okirat eredeti példányához, továbbá az okirat tartalmazza-e a Hpt. 3. számú mellékletének I/2.

pontjában foglalt adatokat, e körülmények ugyanis a szerződéskötéshez szükséges konszenzust nem befolyásolták, az mindezekről függetlenül létrejött.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felek közjegyzői okiratban foglalt megállapodása a Ptk. 523. §-ának (1) bekezdése szerinti kölcsönszerződésnek felel meg, amely befektetési elemet nem tartalmaz. Az, hogy a kölcsönszerződésnek a 6/2013. polgári jogegységi határozat III/1. pontjában írt valós devizaforrását a III. és a IV. rendű alperesek miként teremtték elő, a szerződést tartalmazó okirat szerint nem volt része a felek megállapodásának, ezért a felperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy a felek közti konszenzus a befektetési elemre vonatkozó megállapodás hiánya miatt nem jött létre. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen utasította el a felperes kölcsönszerződés létre nem jöttének megállapítása iránt előterjesztett elsődleges keresetét.

Az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontja is helyes, hogy a felperes kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítása iránti másodlagos keresete a DH2 törvény 37. §-ának hatálya alá tartozik. E jogszabályi rendelkezést ugyanis - annak szövege szerint - abban az esetben kell alkalmazni, ha a fél keresete a DH2 törvény hatálya alá tartozó szerződés érvénytelenségének megállapítására irányul. Ezért annak eldöntése során, hogy a DH2 törvény 37. §-a a per során alkalmazható-e, és ha igen, milyen körben, kizárólag az bírt jelentőséggel, hogy a keresettel érintett szerződés a DH2 törvény hatálya alá tartozik-e, és ha igen, van-e olyan kereset, amelyik e szerződés érvénytelenségének megállapítására irányul. Annak, hogy a DH2 törvény alapján készített elszámolásról szóló értesítés aláírás hiányában megfelel-e a jogszabályoknak vagy nem, ebben a körben nem volt jelentősége, a DH2 törvény 37. §-át ugyanis - az abban foglalt jogszabályi feltételek fennállása esetén - akkor is alkalmazni kell, ha az elszámolási értesítő jogszabályszerű volt, és akkor is, ha nem. Ezért a felperes alap nélkül érvelt azzal, hogy az elszámolás általa állított formai hibája miatt a perben a DH törvények nem alkalmazhatóak. Azt, hogy mely szerződések tartoznak a DH2 törvény hatálya alá, a DH2 törvény 2. §-ának 3. pontja alapján megfelelően alkalmazandó DH1 törvény 1. §-ának (1), és (1a) bekezdései határozzák meg. Mivel pedig e jogszabályi feltételeknek a per tárgyát képező kölcsönszerződés vitán felül megfelel, az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesnek e szerződés érvénytelenségének megállapítására irányuló másodlagos keresetét a DH2 törvény 37. §-ának (1) bekezdésében írt módon kellett volna előterjesztenie, a felperes azonban e kötelezettségének bírói felhívás ellenére sem tett eleget, hiszen nem kérte az érvénytelenség jogkövetkezményeinek alkalmazását. Ezért az elsőfokú bíróság a DH2 törvény 37. §-a (2) bekezdésének utolsó előtti mondata alapján helyesen tekintette úgy, hogy a felperes a másodlagos keresetét nem tartja fenn, emiatt nem sértette meg a Pp. 213. §-ának (1) bekezdését akkor, amikor e keresetet nem bírálta el. Erre tekintettel az ítéletábra sem vizsgálhatta a felperes fellebbezésének azon részeit, amelyekben a kölcsönszerződés érvénytelenségét állította.

Alap nélkül hivatkozott a felperes arra is, hogy az elsőfokú bíróság DH2 törvény 37. §-ának (1) bekezdése alapján kiadott felhívása az akkori jogi képviselője részére szabálytalanul került kézbesítésre, hiszen - az erre nyitva álló határidőben - nem terjesztett elő kérelmet e felhíváshoz fűződő kézbesítési vélelem megdöntése iránt (Pp. 99/A. §-a), így e vélelmet nem döntötte meg, tehát úgy kell tekinteni, hogy e felhívás a felperes akkori jogi

képviselője részére szabályszerűen kézbesítésre került (Pp. 99. §-ának (2) bekezdése). Kiemeli az ítélőtábla ugyanakkor azt is, hogy a Ügyvédi Kamara iratok között elfekvő tájékoztatása szerint a felperes akkori jogi képviselője a felhívás időpontjában teljes jogú kamarai tagként szerepelt az ügyvédi névjegyzékben, ezért a felperes felé fennálló képviseleti joga nem szűnt meg, így az elsőfokú bíróság jogszerűen járt el akkor, amikor a felperesnek szóló felhívást a felperes akkori jogi képviselőjének bejelentett címére kísérelte meg kézbesíteni.

Szintén alaptalan volt a felperes azon érvelése, hogy az elsőfokú bíróságnak külön végzésben kellett volna tájékoztatnia a feleket arról, hogy a DH2 törvény 37. §-ának (2) bekezdése alapján úgy tekinti: a felperes a másodlagos keresetét nem tartja fenn. Ilyen eljárási kötelezettség ugyanis sem a DH törvényekből, sem pedig a Pp-ből nem vezethető le, annak megsértése pedig egyébként sem eredményezhetné az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság újabb tárgyalásra és újabb határozat hozatalára utasítását, hiszen az akkor sem minősülne lényeges szabálysértésnek, ha lenne ilyen szabály.

Alap nélkül hivatkozott a felperes arra, hogy az elsőfokú bíróság az engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti keresetét nem bírálta el, az elsőfokú ítélet ugyanis - helyesen - tartalmazza azt, hogy a felperes keresetétől jogi az I. rendű, valamint a III. és a IV. rendű alperesek között létrejött engedményezési szerződés érvényességének vitatására nem terjed ki (EBH2003.868., BH2008.298).

Az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította el a felperes azon keresetét is, amely a DH2 törvény alapján készített elszámolás nem létezésének megállapítására irányult, hiszen a felperes a DH2 törvény 18-29. §-ai alapján a pénzügyi intézmény által megküldött elszámolást, annak alaki vagy tartalmi hiányát külön eljárásban: a Pénzügyi Békéltető Testület, illetve a bíróság nemperes eljárásában tehetett volna csak vita tárgyává, azt jelen perben már sem formai, sem pedig tartalmi szempontból nem vitathatja (DH2 törvény 18. §-ának (5) bekezdése, 29. §-a, 38. §-a).

A kifejtett okok miatt az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles a III. és a IV. rendű alperesek jogi képviselői munkadíjból álló másodfokú perköltségének megfizetésére (Pp. 78. §-ának (1) bekezdése), amelyet az ítélőtábla a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdései alapján 50 000 Ft + Áfa összegben állapított meg. Az I. és a II. rendű alpereseknek a másodfokú eljárás során igazolt költségük nem merült fel.

A költségmentes felperes helyett a fellebbezés le nem rótt illetékét az állam viseli (6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése, 14. §-a).

Debrecen, 2017. szeptember 14.

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó
bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő